

Valtorta Mária: Jézus beszámoló születéséről

Valtorta Mária látomása: Mária élete

A földi harcban Isten Terve sokszor akadályoztatva van. Később mégis győz bennünk, és a körülöttünk lévő tényezők felett Isten Akarata. Ennek az írásnak Szent Karácsony előtt kellett volna megjelennie, de csak most adódott rá lehetőség. Jézus születéséről a legautentikusabb Személy, Maga az Úr számol be a neves író által.

„Jézus a Fény ünnepén, a zsidó Kiszleu hónap 25-én született. Ez mindig decemberre esik. Ezt az ünnepet a Templom megtisztításának emlékére rendelték el a Makkabeusok. (2Mak 10,1-8.) Nyolc napon át ünnepelték, s naponta egygel több lámpát gyújtottak meg otthonunkban.

Jézus – életében először – Máriától távol, Lázár betániai birtokán ünnepelte meg tanítványaival és néhány betlehem-i pásztorral. Elhatározta, hogy beszámol nekik „eredetéről”:

– Most elmondom nektek azt, amit a pásztorok sem tudtak, és ők beszámolnak majd arról, amit láttak.

Megismeritek Krisztus eredetét. Hallgassátok!

Elérkezett a Kegyelem ideje. Isten előkészítette Szüzét.

Jól mérhető, hogy Isten nem lakhat ott, ahol a sátán kitörölhetetlen jele van. Azért a Hatalmas szepőlötlen tartózkodóhelyet készített magának. Két igaztól, öregségükben, a természet általános szabályai ellenére megfogant az, akiben nem volt semmiféle folt sem. Ki helyezte el ezt a lelket a kezdetleges testbe, amely élni kezdett az Árontól származó Annának, az én nagyanyámnak a méhében?

Te, Lévi (az egyik pásztorhoz szól Jézus) láttad a Főangyalt, aki minden üzenetet hoz (a földre). Mindig az Isten Ereje (ez Gábor főangyal nevének jelentése) volt az a győzelmes, aki elhozta az örvendetes harangszót a szentekhez és a prófétákhoz; az ellenállhatatlan, akin megtört a sátán nagy ereje, akárcsak ha kiszáradt moha lett volna; az értelmes, aki jó és világos értelmével elhárította a másikat, de gonosz értelműeknek a cselekedeteit, és készségesen végrehajtotta Isten rendelkezését.

A Hírnök, aki már ismerte a földi életet, mert leszállt és beszélt a prófétákkal, diadalmas kiáltással vette magához az Isteni Tűzről azt a szepőlötlen szikrát, amely az örök Leány lelke volt, bezárta azt az ő szellemi szeretetének angyali tűzkörébe, és elvitte a földre, egy házba, egy méhbe. A föld attól a pillanattól kezdve rendelkezett az Imádóval, és Isten attól a pillanattól kezdve visszatérés nélkül tekinthetett le a földnek egy pontjára.

És megszületett egy kis teremtmény: Isten és az angyalok Szeretettje, az Istennek Szentelt, akit szülei szentül szerettek. És Ábel áldozatot mutatott be nyája zsenge bárányaiból. (Ter 4,4.) Valójában az Örök Ábel nagyszülei adták Istennek annak zsengejét, amijük volt, mindenüket, meghalva, hogy ezt a jót odaadhassák Annak, Aki neki adta Őt.

Anyám három éves kisleánykorától tizenöt éves koráig a Templomban volt, és szeretetének erejével siettette Krisztus eljövételét. Szűz volt fogantatása előtt, szűz a méh sötétségében, szűz csecsemőkorában, szűz első lépéseinek idejében, Isten Szüze, egyedül Istené, és kinyilvánította Jogát, amely felette állt Izrael Törvényének, s elnyerte jegyesül Azt, Akit Isten adott neki, hogy a házasságkötés után is szűz maradjon.

A názáreti József igaz ember volt. Csak neki lehetett odaadni Isten Liliomát, és csak az övé lehetett.

Angyal volt testben és lélekben, úgy szerette őt, mint ahogyan Isten angyalai szeretnek. A földön csak kevesen értik majd meg ennek az erős szeretetnek a mélységét, amely rendelkezett a házastársi szeretetnek minden gyengédségével anélkül, hogy átlépte volna az égi tűz határát, amelyen túl az Úr Frigyszekevénye volt.

Ez bizonyítja, hogy mit tehet egy igaz, ha akarja. Azt, amit megtehet, mert még az eredeti büntől megsebezett léleknek is hatalmas ereje van a felemelkedéshez, és visszaemlékezik és visszatér istengyermeki méltóságához, és az Atya szeretete által isteni módon működik.

*Mária még saját házában volt, várakozva az egybekelésre jegyesével, amikor Gábor, az Isteni hírek angyala visszatért a földre, és megkérte a Szüzet, hogy legyen Anyává. Zakariás papnak már megígérte az Előfutárt, de az nem hitt neki. De a Szűz hitte, hogy ez megtörténhet Isten Akaratából, és fenséges tudatlanságában csak azt kérdezte: „**Hogyan lehetek azzá?**”*

*És az Angyal válaszolt neki: „**Mária, te vagy a Kegyelemmel Teljes. Ne félj tehát, mert kegyelmet találtál az Úrnál szüzességeddel kapcsolatban is. Fiút fogansz és szülsz, akit Jézusnak nevezel, mert ő a Jákobnak, az Izrael összes pátriárkájának és prófétájának megígért Üdvözítő. Nagy lesz ő, a Magasságbelinek Igaz Fia, mert a Szentlélek révén fogan. Az Atya neki adja Dávid trónját, amint megígérte, és uralkodni fog Jákob háza felett a világ végéig, de az ő igazi Országának sose lesz vége. Most az Atya, a Fiú és a Szentlélek várja a te engedelmisségedet, hogy teljesítsék az ígéretet. Krisztus Előfutára már Erzsébetnek, a te unokanővérednek***

méhében van, és ha te beleegyezel, a Szentlélek leszáll rád, és szent lesz az, aki tőled születik, és igazán Isten Fia lesz.”

Akkor Mária ezt válaszolta: „**Íme az Úr szolgálóleánya. Legyen nekem a te igéd szerint.**” És a Szentlélek leszállt Jegyesére, és első ölelésével részesítette Őt Világosságában, amely mindenekfelett tökéletesítette a hallgatás, alázatosság, bölcsesség és szeretet erényét, amelyben ő teljes volt, és ő teljesen egyesült a Bölcsességgel, és többé nem lehetett elszakítani a Szeretettől. És az Engedelmes és Tiszta elmerült az Engedelmesség óceánjában, Aki Én vagyok, és megismerte annak örömét, hogy Anyává lehetett anélkül, hogy elvesztette volna szüzességének virágát. Ő olyan volt, mint a virágra hulló hó, s így ajánlotta fel magát Istennek.

– De a férj...? - kérdi elképedve Péter.

– Isten pecsétje lezárta Mária ajkát. És József nem tudott a csodáról, amikor a Zakariás házából való visszatéréskor észrevette Mária anyaságát.

– És mit tett?

– Szenvedett... és Mária is szenvedett...

– Ha én lettem volna...

– Simon, Jónás fia, József szent volt. Isten tudja, kinek adja ajándékait... Keservesen szenvedett, és elhatározta, hogy elhagyja őt, magára vállalva az igazságtalanság foltját. De az Angyal leszállt és azt mondta neki: „Ne félj jegyesedül magadhoz venni Máriát! Mert az, aki benne növekszik, Isten Fia, és ő Isten műve által lett anyává. És amikor megszületik a Fiú, nevezd el Jézusnak, mert ő az Üdvözítő.”

– Képzett volt József? - kérdezi Bertalan.

– Akárcsak Dávidnak egy leszármazottja.

– Akkor azonnal megvilágosodott előtte, amit a Próféta mondott: „**Íme, egy szűz fogan...**” (Iz 7,14.)

– Igen. Megvilágosodott. A megpróbáltatást öröm követte...

– Ha én lettem volna... - mondja Simon Péter - nem követte volna, mert előzőleg... Ó, Uram, milyen jó, hogy nem én voltam! Összetörtem volna rajta a botot anélkül, hogy időt adtam volna neki a beszédre. És utána, ha nem váltam volna gyilkossá, félttem volna tőle... Amint egész Izrael fél évszázadok óta a Tabernákulumtól...

– Mózes is félt Istentől, mégse történt baja, amikor vele volt a hegyen. (Kiv 19,1-21.) József tehát elment Jegyesének szent házába, és gondoskodott a Szűz és a Megszületendő szükségleteiről. És amikor mindenki számára eljött a rendelet ideje, Máriával elment az atyák földjére, de Betlehem visszautasította őket, mert az emberek elzárták szívüket a szeretet elől. Most beszéljétek ti!

A pásztorok folytatják. Illés kezdi:

– Egy este találkoztam egy fiatal, mosolygó asszonnyal, aki számárháton utazott.

Egy férfi volt vele. Tejet és útbaigazítást kért tőlem. Megmondtam neki, amit tudtam...

Utána jött az éj... és nagy világosság... Kimentünk, és Lévi látott egy angyalt a karám mellett. Az angyal azt mondta: „**Megszületett az Üdvözítő!**” Sötét éjjel volt. Az ég tele volt csillagokkal. De fényük elveszett ennek az angyalnak a fényében, és sok ezer és ezer angyaléban... (Illés sír, amikor visszaemlékezik erre.) És azt mondta nekünk az angyal: „**Menjétek és imádjátok őt! Egy istállóban van, egy jászolban, két állat között találtok egy kis gyermeket, szegényes ruhában...**” Ó, hogyan ragyogott az angyal, amikor ezt mondta!... De te emlékszel, Lévi, milyen lángok lövelltek ki a szárnyából, miután meghajolva megnevezte az Üdvözítőt, és azt mondta: „**...aki az Úr Krisztus?**”

– Ó, milyen emlék! Mit énekeltek az angyalok ezrei? Ó... „**Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön a jóakarátú embereknek!**” Ez a zene az égbe visz engem, valahányszor hallom! - és Lévi elragadtatva néz a magasba, arcán könny ragyog.

– És elmentünk - mondja Izsák. - Megrakodva, mint a teherhordó állatok, vidáman, mint a lakodalmások, és utána... nem tudtunk semmit. Amikor meghallottuk a te halk hangodat és az Anyáét, és meglöktük a fiatal Lévit, hogy nézzen be, mi leprásoknak éreztük magunkat e nagy világosság mellett... És Lévi hallgatózott, és sírva nevetett, és elismételte, olyan bárányhangon, hogy Illés báránya elbégette magát. József a nyíláshoz jött, és behívott minket...

Ó, milyen kicsiny és szép voltál! Egy testszínű rózsabimbó a durva szénán... és sirtál... Utána neveltél a báránybőr enyhe melegében, amelyet felajánlottunk neked, és a számodra fejt tejet élvezve... A te első étkezésed... Ó!... és utána... és utána megcsókoltunk téged... Megismerted a mandulát és a jázmin... és mi többé nem tudtunk elhagyni téged...

– Valóban, többé nem is hagytatok el.

– Igaz - mondja Jonatán. - Arcod velünk maradt, és a hangod és a mosolyod. Növekedtél, mind szebb lettél. A jók eljöttek, hogy boldoggá tedd őket. A rosszak nem láttak téged. Anna... első lépéseid... a három bölcs... a csillag.

– Ó! Az az éj, az a fény! Úgy tűnt, hogy a világ ezernyi fényben ég. A te eljöveteled estéjén a fény megállt és gyöngyként csillogott. Most táncoltak a csillagok, majd pedig imádtak a csillagok. Mi egy magaslatról láttuk a karaván vonulását, és utána mentünk, hogy lássuk, megáll-e... A következő napon az egész Betlehem látta a Bölcsék imáadását. És utána... Ó! Ne beszéljünk a rettenetes dologról...! Ne beszéljünk róla!

Illés elsápad, amikor visszaemlékezik rá.

– Úgy van, ne beszélj róla! Hallgassunk a gyűlöletről...

– Legnagyobb fájdalmunk volt, hogy nem voltál többé velünk, és nem tudtunk rólad. Még Zakariás se. Utolsó reményünk ő volt. Utána semmi.

– Uram, miért nem vigasztaltad meg szolgálóidat?

– Kérdezed, miért? Fülöp, mert az óvatosság ezt kívánta. Látod, hogy még Zakariás – akinek lelki képzése teljessé vált ez után az óra után – se akarta fellebbenteni a fátylat. Zakariás...

- De azt mondtad nekünk, hogy ő gondoskodott a pásztorokról. Akkor miért nem mondta meg először nekik, utána neked, hogy az egyik keresse a másikat?

- Zakariás egész emberségében igaz volt. Némáságának kilenc hónapja alatt csökkent benne az emberi, és növekedett igazsága; tökéletesedett a János születését követő hónapokban, de akkor vált igaz lélekkel, amikor Isten megcáfolta az ő emberi büszkeségét... Azt mondta: „**Én, Isten papja mondom, hogy az Üdvözítőnek Betlehemben kell élnie.**” És Isten megmutatta neki, hogy ha a döntést nem világítja meg Isten, szegényes döntés az, még akkor is, ha papé.

A rettenetes napok alatt a gondolat: „**Megölhettem volna Jézust beszédemmel**” azzá az igazzá tette Zakariást, aki most várakozva nyugszik a Paradicsomban. A valóság megtanította őt az óvatosságra és a szeretetre. A pásztorok iránt szeretetre, a világ iránt óvatosságra, mert annak nem volt szabad tudnia Krisztusról. Amikor hazánkba visszatértünk, Názáretbe mentünk, és ugyanabból az óvatosságból elkerültük Hebront és Betlehemet, és a tengerparton tértünk vissza Galileába. Még akkor sem láthattam Zakariást, amikor nagykorúvá váltam, s amikor ugyanazon szertartás után Zakariás megvált fiától.

Isten örökölt felette, Isten tette próbára, Isten gondoskodott róla, Isten tökéletesítette.

Isten birtoklása erőt is jelent, nemcsak örömet. És erős volt szeretett atyám, és lelkemnek és testemnek anyja. Még a megengedett is tilos volt, mert a titok árnyékba borította a gyermek Messiást. Ez megmagyarázza sokak számára, akik nem fogják fel a szomorúság kettős okát, amikor három napig elvesztettek engem. Az anya és az apa szeretete az elvesztett gyermeket illetően; az örök félelme, hogy esetleg idő előtt felismerték a Messiást; a rettegés, hogy nem vigyáztak eléggé a világ Üdvösségére és Isten nagy ajándékára.

Ez volt az indítók a szokatlan felkiáltásnak: „**Fiam, miért tetted ezt velünk? Atyád és én aggódva kerestünk téged.**” Atyád, anyád... A fátyol, amit az Isteni Megtestesült ragyogására borítottak. És a megnyugtató válasz: „**Miért kerestetek? Nem tudátok, hogy Atyám dolgaiban kell tevékenykednem?**” A Kegyelemmel Teljes megértette és szívébe rejtette ezt a választ, ami ezt jelentette: „**Ne féljete! Kicsiny vagyok, gyermek. De ha növekszem is emberségem szerint, természetben, bölcsességben és kedvességben az emberek előtt, én vagyok a Tökéletes, amennyiben az Atya Fia vagyok, és azért tökéletesen tudok viselkedni, szolgálva az Atyát, felragyogtatva a fényt, szolgálva Istent, megőrizve neki az Üdvözítőt.**” Így tettem egészen tavalyig.

Most elérkezett az idő. A fátylak eltűnnek. És József fia megmutatkozik saját természetében: a Jó Hír Messiása, az üdvözítő, a Megváltó, a jövő Királya.

– És többé nem láttad Jánost?

– Csak a Jordánánál, Jánosom, amikor meg akartam keresztelkedni.

– Így nem tudják, amit Zakariás tett ezek javára?

– Mondtam neked: az ártatlanok vérfürdője után az igazakból szentek lesznek, az emberekből pedig igazak. Csak az ördögök maradnak azok, akik voltak. Zakariás megtanulta a megszentelődést alázatosan, szeretettel, körültekintéssel, hallgatással.

– Mindezt emlékezetbe akarom vésni. De képes leszek-e rá? - mondta Péter.

– Jól van, Simon - mondta Máté. - Holnap elisméltetem a pásztorokkal. Nyugodtan. A gyümölcsösben. Egyszer, kétszer, háromszor, ha kell. Nekem jó az emlékezőtehetségem, begyakoroltam asztalomnál, és mindenre emlékezni fogok. Amikor akarod, el tudok neked ismételni mindent. Kafarnaumban még arra se volt szükségem, hogy feljegyzéseket készítek, mégis...

– Ó, te sose tévedtél egy fillérrel sem! Emlékszem rá. Jól van! Megbocsátom a múltadat, igazán, szívből, ha megjegyzed ezt a történetet, és gyakran elmondod nekem. Szívembe akarom vésni, mint ők... mint Jonatán.

Ó, meghalni az ő nevével!

Jézus Péterre néz és mosolyog. Utána felkel, és megcsókolja őszülő haján.

– Miért, Mester, miért e csók?

– Mert jövődőlél. Te az Én Nevemmel az ajkadon halsz meg. Megcsókoltam a Lelket, aki beszélt belőled.

Utána Jézus erőteljes hangon egy zsoltár éneklésébe kezd, és felállva mindnyájan visszhangozzák: „**Keljete föl, és magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket!** Áldott legyen dicsőséges Neved, amely fölötte van minden áldásnak és dicséretnek. Te vagy, Uram, az Egyetlen! Te alkottad az eget, az egek egét és minden seregét, a földet, és mind, ami rajta van...” stb. (Lásd e hosszú zsoltárt Nehemiás könyvének 9. fejezetében. Ezt énekelték a leviták a templomszentelés ünnepén.) Ezzel az énekkel minden befejeződik.”

Forrás: <https://metropolita.hu/2010/12/jezus-beszamol-szuleteserol/>